

Jennifer Bassett

Bóng ma nhà hát kịch

Dịch giả: Lý Thanh Nhã

Chương 1

SHRISTINE DAAÉ Ở ĐÂU

Sáng thứ bảy, lúc dùng điểm tâm bá tước Philippe bảo em mình:

“Đừng làm chuyện đó nhé Raoul. Tất cả câu chuyện về ma quỷ ở nhà hát theo anh là vớ vẩn. Cô gái đó điên rồi”.

“Nàng không điên và em sẽ cưới cô ấy” Raoul trả lời.

“Nhưng mà cô ta chỉ là một ca sĩ opera bình thường thôi mà” Philippe hằn học nói “Thêm nữa cô ta còn quá trẻ. Anh không biết chú yêu cô ta từ lúc nào, 10 hay 20 tuổi ?” Raoul cúi xuống tách cà phê, không trả lời.

Trong lúc đó ở nhà hát có hai người đang buồn bực:

đó là hai ông giám đốc. Giờ đây họ đã hiểu BMNH nguy hiểm như thế nào và họ cũng không mong muốn có thêm tai họa gì xảy ra cho nhà hát.

“Lô số 5 sẽ trúng tối nay cho hấn. Daaé sẽ hát Margaita và đây, 20.000 francs để bà Giry đem đến lô số 5 cho hấn. Còn chuyện gì hấn yêu cầu mà ta chưa thực hiện không?” ông Armand hỏi ông bạn Firmin.

“Số tiền này nhiều quá” ông Firmin buồn bã nói “Thế còn hoa cho lô số 5?”

Bà Giry từng nói hấn thích hoa mà Armand”.

“Mặc xác hấn ! Nó thích thì tự mà lấy” ông Armand bực hết toáng lên.

Tối đó mọi chuyện diễn ra rất suông sẻ. Chiếc đèn chùm được gắn mới, bên dưới là đông đảo khán giả Paris. Họ đã biết chuyện tình của Christine Daaé và tứ tước de Chagny.

Có thể nói không một tình yêu bí mật nào được giấu kín ở Paris này ! Ai cũng háo hức muốn xem Bá tước và Tứ tước ở lô số 14 bởi vì từ trước đến nay những gia đình danh giá như dòng họ Chagny không bao giờ cho phép con cháu họ cưới ca sĩ hát opera.

Lúc Christine xuất hiện trên sân khấu, ai cũng nhận thấy nét mặt cô xanh xao đầy vẻ sợ hãi nhưng bù lại giọng hát của cô rất ngọt ngào. Quả là tiếng hát đi vào lòng người ! Khi cô bắt đầu cất tiếng hát bản tình ca nổi tiếng thì bất ngờ đèn của nhà hát vụt tắt.

Vài giây sau, tất cả trở lại bình thường. Nhưng nhìn kìa ! Christine đã biến mất khỏi sân khấu ! Cả nhà hát lộn xộn cả lên. Người ta nhón nháo chạy tìm Christine khắp nơi. Cảnh sát đã được gọi tới và nhanh chóng tiến hành điều tra truy tìm tung tích nạn nhân. Nhưng không ai có thể trả lời câu hỏi: Christine đang ở đâu? Ông Armand nổi giận gào thét mọi người trong khi bạn ông ta luôn miệng khuyên nhủ bình tĩnh. Lúc này, bà Giry cùng cô con gái Meg xuất hiện.

“Đi ra ngoài chỗ bà kia” ông Armand ra lệnh.

“Thưa các ông ! Con tôi có điều muốn khai báo với mọi người. Nói cho họ nghe đi con !” Và đây là câu chuyện của Meg.

Khi ánh đèn sân khấu vụt tắt thì chúng tôi ở ngay cạnh sân khấu. Chúng tôi nghe thấy một tiếng thét mà tôi nghĩ là của cô Christine. Sau đó khi đèn sáng trở lại thì không còn thấy Christine ở đó nữa ! Chúng tôi rất lo sợ nên chạy trở lại phòng thay đồ rồi tỏa đi khắp nơi tìm kiếm.

Lúc này, tôi cũng nhìn thấy tử tước de Chagny với vẻ mặt giận dữ, ông ấy vừa chạy vừa kêu to:

"Em ở đâu hử Christine". Bất chợt người đàn ông Ba Tư chạy đến bên ông ấy.

Tôi thấy họ nói gì với nhau rồi chạy bỏ vào phòng thay đồ của cô Christine Daaé".

"Thế à ! Rồi sao nữa? " Ông Fimin hỏi thúc.

"Sau đó không ai biết được gì thêm". Gương mặt Meg vẫn còn tái xanh

"Chúng tôi nhìn vào phòng thay đồ nhưng.... Nhưng thưa các ông không có một ai trong đó cả !".

Bóng ma nhà hát kịch

Dịch giả: Lý Thanh Nhã

Chương 2

NGÔI NHÀ TRÊN HỒ NƯỚC

Khi đèn sáng trở lại, Raoul chạy lên cầu thang, băng qua hành lang vòng ra sau sân khấu. Lúc đến hành lang trước phòng thay đồ của Christine Daaé, một bàn tay vỗ vào vai anh.

"Có chuyện gì vậy, anh bạn trẻ? Anh chạy đi đâu mà hấp tấp thế?".

Raoul quay ngoắt lại, nhìn thấy gương mặt dài của người đàn ông Ba Tư dưới cái nón đen.

"Christine !" Raoul đáp nhanh "Erik đã đem nàng đi. Giúp tôi với, tôi muốn đến nhà của hắn".

"Theo tôi" người đàn ông Ba Tư ra lệnh. Họ chạy nhanh vào phòng thay đồ của Christine, đến bên một cái gương lớn gắn trên tường.

"Chỉ có một cánh cửa ra vào ở đây thôi mà" Raoul nói.

"Chờ tí" người đàn ông Ba Tư vừa đáp vừa đẩy vào tấm gương một lần, hai lần. Một phút sau, tấm gương bắt đầu chuyển động để lộ một lối đi bí mật.

"Nhanh lên ! Theo tôi, nhưng nhớ cẩn thận" người đàn ông Ba Tư nói "Hãy đặt tay phải anh lên gần đầu của mình, như thế đúng rồi, giữ luôn như vậy nhé !".

"Tại sao vậy?" Raoul hỏi.

"Anh có nhớ Joseph Buquet và sợi dây thừng quấn quanh cổ không? Erik là kẻ sư?

dụng dây thừng rất thành thạo trong bóng tối đấy".

Họ đi xuống, xuống sâu dưới nhà hát, qua hàng loạt cánh cửa bí mật ở các tầng lầu, hành lang rồi leo xuống một cầu thang tối. Người Ba Tư lắng nghe cẩn thận trong mớ hỗn độn âm thanh kỳ bí.

"Khi nào ta mới đến được hồ?", Raoul thì thầm.

"Chúng ta sẽ không qua hồ, vì như vậy Erick sẽ phát hiện ra chúng ta. Tôi biết một lối đi bí mật dẫn đến phía sau nhà hát".

Họ nhanh chóng đi vòng ra sau. Trong bóng đêm, người đàn ông Ba Tư mò mẫm bức tường cẩn thận. " À ! Nó đây rồi !" Ông thì thầm. Bức tường chuyển động dưới bàn tay ông ấy. Một cánh cửa nhỏ mở ra. Hết sức nhẹ nhàng, họ tiến vào trong và lập tức cánh cửa đóng sầm ngay phía sau họ.

Raoul và người đàn ông Ba Tư lọt thỏm vào căn phòng tối đen như mực. Họ đứng yên, đóng tai nghe ngóng người đàn ông Ba Tư đưa tay lên tường.

"Ồ không !" Ông thì thầm "chúng ta nhầm rồi! Đây là phòng tra tấn của hắn - căn phòng gương ! Chúng ta sẽ chết mất, Tử tước de Chagny ơi !".

Thoạt đầu Raoul không hiểu ông ta muốn nói gì nhưng nhanh chóng anh ta

đã nhận ra tình huống nguy hiểm mà mình đang mắc phải:

đèn bật sáng khắp phòng, tiếng cười của Erick vang dội.

Lúc này anh mới nhìn thấy căn phòng kỳ lạ này:

trên tường, dưới nền, trên trần tất cả đều lát gương. Trong gương là hình vẽ cây cối, hoa lá, sông ngòi. Những bức vẽ liên tục chuyển động nhảy múa quanh họ và căn phòng nóng dần lên. Không khí nóng bức làm Raoul khát khô cổ. Càng lúc càng nóng, anh càng khát. Trong khi đó những dòng sông trong tranh vẽ liên tục nhảy múa, cười cợt anh. Anh nhắm mắt lại nhưng những dòng sông vẫn tiếp tục nhảy múa. Nước, anh cần nước nhưng những tấm gương vẫn không ngừng cười cợt anh. Chẳng mấy chốc, anh không có tư thế cử động hay nói năng gì được thậm chí anh còn không thể mở được đôi mắt của mình. Một lúc sau thì anh không còn cảm thấy khát nữa nhưng thay vào đó là một cảm giác mệt mỏi; rất mệt mỏi. "Christine ơi ! Anh xin lỗi em " anh thàn thở "Anh muốn cứu em, nhưng anh không thể.... " Trong lúc đó, Christine đứng nhìn người yêu oằn oại trong phòng tra tấn qua lớp kiếng trên tường, bên cạnh là Erick đang đặt tay lên vai cô.

"Hắn sẽ chết, Christine. Hãy nhìn đi, nào, đừng nhắm mắt như thế. Nhìn hắn xem ".

Christine không còn nói được lời nào. Cô muốn hét lên nhưng không mở miệng được. Một lúc sau cô mới cất tiếng:

"Tại sao ông lại làm thế Erick? Sao ông không giết tôi luôn đi ".

Bởi vì tôi yêu em, Christine. Nhận lời làm vợ tôi đi thì Raoul và lão Ba Tư kia sẽ sống".

Không còn cách nào khác, Christine chậm rãi quay đầu lại nhìn thẳng vào gương mặt xấu xí của Erick, nói:

"Erick, tôi đồng ý làm vợ Ông". Đoạn cô ôm hôn lên đôi môi xấu xí của ông ta - một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nồng nàn. Sau đó, cô rời khỏi vòng tay

Erick:

" Tội nghiệp ông, người đàn ông bất hạnh".

Erik sững sốt nhìn Christine thì thào:

" Em hôn tôi, tôi không đòi hỏi nhưng em đã hôn tôi - hoàn toàn tự nguyện !
Ôi ! Christine ơi ! Đây là một nụ hôn của một người phụ nữ dành cho tôi đầu tiên trong đời. Thậm chí người sinh ra tôi còn chưa bao giờ hôn tôi ! Bà ấy luôn quay mặt đi mỗi khi tôi tới gần và từ năm 2 tuổi tôi đã phải mang chiếc mặt nạ trên mặt".

Erik gục xuống dưới chân Christine, hai tay ôm đầu gào lên, em được tự do Christine, tự do ! Hay đi và làm lễ cưới với Raoul đi. Chúc em hạnh phúc nhưng thỉnh thoảng xin em hãy nhớ đến Erik tội nghiệp này. Nhanh lên ! Em hãy đi cùng Raoul và cả tên Bà Tư nữa.

Đi đi !".

Bóng ma nhà hát kịch

Dịch giả: Lý Thanh Nhã

Chương 3

BÀ GIRY ĐẾN THĂM NGƯỜI ĐÀN ÔNG BA TƯ

Trong nhiều tuần lễ liền, người ta vẫn còn bàn tán về sự mất tích của nữ ca sĩ Christine Daaé. Mọi người đều đặt ra nhiều câu hỏi nhưng không ai có được câu trả lời.

Christine ở đâu? Còn Tứ tước de Chagny nữa, ông ấy đâu? Họ còn sống hay đã chết? Rồi con ma nhà hát, nó....? Vài tuần sau, một chiều nọ người ta thấy bà Giry đi đến ngôi nhà nhỏ cạnh vườn Rivoli. Bà vào nhà, leo lên cầu thang, đến phòng cao nhất của căn nhà. Người đàn ông Ba Tư mở cửa cho bà.

Vừa gặp ông, bà hỏi:

" Ông bạn, tôi biết ông có tin tức về họ. Thế nào, họ còn sống hay đã chết rồi ?".

"Mời bà vào nhà" người Ba Tư thận trọng nói.

Họ đến ngồi bên cửa sổ trông xuống vườn Rivoli.

"Vâng" người đàn ông Bà Tư mở đầu câu chuyện "Bóng ma ở nhà hát kịch đã chết.

Hắn không còn thiết sống nữa. Cách đây ba ngày tôi đã gặp thi thể của hắn và do đó, tôi mới có quyền nói cho bà về hắn. Đơn giản vì giờ đây hắn không còn có thể giết tôi".

"Như vậy còn ma thực sự là người à?" Bà Giry hỏi.

"Phải, hắn tên là Erik, đương nhiên đó không phải là tên thật của hắn. Erik sinh tại Pháp nhưng tôi biết hắn là người gốc Ba Tư và là một tay xây dựng rất là giỏi. Tôi biết hắn rất rõ vì lúc đó tôi đã từng làm việc chung với hắn, thậm chí có thời gian tôi còn là bạn của hắn nữa kia. Ít lâu sau hắn đến Paris. Tôi cũng đến đây vì muốn theo dõi hắn. Công bằng mà nói hắn rất tài giỏi nhưng cũng rất nguy hiểm. Bà có biết không hắn có thể có mặt hai, ba nơi trong cùng một lúc hay hắn ở nơi này nhưng tiếng nói lại vang vọng ở nơi khác. Đặc biệt là hắn rất giỏi sử dụng dây thừng, làm kiếng và tạo những cánh cửa bí mật. Tòa nhà hát opera cũng do một tay hắn xây dựng nên khi xây nhà hát này, Erik đã xây dựng những hành lang bí mật dưới lòng đất và cả một căn nhà trên hồ nước. Đó là nơi trú ẩn của hắn.

Tội nghiệp ! Do mặc cảm xấu xí nên hắn không bao giờ bước ra thế giới bên ngoài. Chính chúng ta phải cảm thấy có lỗi với hắn về điều này đấy bà Giry. Hắn quá tài giỏi.... nhưng cũng quá xấu xí. Mọi người ai cũng hét toán lên khi giáp mặt với hắn. Vì lẽ đó mà hắn chọn cho mình một cách sống lập dị nữa người nữa ma. Nhưng mà thật hắn vẫn là một con người và đến phút cuối hắn vẫn mong muốn có một tình yêu...." Người Ba Tư dừng lại. Bà Giry hỏi nhanh "Thế còn có Christine Daaé và tử tước de Chagny thì sao ? Chuyện gì đã xảy đến với họ?

Người Ba Tư mỉm cười đáp "À vâng ! Chuyện gì đã xảy đến cho chàng trai trẻ Raoul và cô gái xinh đẹp Christine vậy nhỉ? Có ai biết không?".

Không ai ở Paris gặp lại Raoul và Christine lần thứ hai. Có lẽ họ đã đáp chuyến tàu lên phía Bắc và sống một cuộc đời bình yên và hạnh phúc bên nhau. Hay có thể giọng hát tuyệt vời của Christine vẫn còn ngân nga ở một nơi nào đó trong vùng núi quanh năm phủ đầy tuyết NaUy. Ai mà biết được.

Hết

Nguồn: muctim.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 19/04/2007 11:33:45 CH

